

Prăbușirea lui Icar

Doru Davidovici

Întâi, nimeni n-a observat nimic...

Plugarul întorcea brazdele gândind la pâinea cea de toate zilele,

Micul cioban privea atent la cer, încercând să vadă stelele,

Bătrânul câine dormita; îl adormise pacea zilei, firește,

Iar pescarul aștepta cu undița-n apă;

Pescarul dorea numai pește.

Și doar marinarii de pe corabia care trecea prin strâmtoare,

Întorcându-se dintr-o lungă călătorie pe mare,

Doar ei, obișnuiți cu șoptele undelor, numai lor parcă...

li s-a părut...

câteva pene învârtite

Câteva cercuri pe fața apei, iute de valuri strivite,

Parcă cineva a strigat, parcă cerul sau marea

Și ziua... cum i s-a întunecat lumina plină, strălucitoare

Aici, în tabloul ăsta liniștit și curat e cineva care moare?

Nu se vorbește de moarte în culorile limpezi ce Bruegel pe pânză le-a-ntins.

.....

A fulgerat însă zarea, a clipit și s-a stins.